

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3233/2563

นาง ค.โจทก์ นาง ง.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518 มาตรา 19, พ.ร.บ.การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518 มาตรา 36 ทวิ, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.ที่ดิน มาตรา 2, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่ดินพิพาทแปลงที่สามที่โจทก์และจำเลยกล่าวอ้างว่าตนมีสิทธิครอบครองเป็นที่ดินที่อยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมยังไม่ได้ออกเอกสารสิทธิ (ส.ป.ก. 4 - 01) ให้แก่ผู้ใด ซึ่งตาม พ.ร.บ.การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2518 มาตรา 19 (7) บัญญัติให้คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการคัดเลือกเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร ซึ่งจะมีสิทธิได้รับที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ดังนั้น บุคคลหรือเกษตรกรที่จะเข้ามาอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมต้องได้รับการพิจารณาและอนุมัติจากคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมก่อน ฉะนั้น แม้โจทก์ครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่สามมาก่อนจำเลยก็ตาม แต่เมื่อทางราชการประกาศให้ที่ดินพิพาทตั้งอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมแล้ว ที่ดินพิพาทรวมทั้งส่วนควบของที่ดินพิพาทย่อมตกเป็นของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมตาม พ.ร.บ.การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2518 มาตรา 36 ทวิ ซึ่งคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีอำนาจจัดให้บุคคลใดเข้าถือครองและทำประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการคัดเลือกที่คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมกำหนด เมื่อที่ดินพิพาทเป็นที่ดินของรัฐ และตามมาตรา 36 ทวิ ให้สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เพื่อใช้ในการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เมื่อโจทก์มิใช่ผู้ที่มีสิทธิเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง และเมื่อ ค. กับจำเลยยังไม่ได้ได้รับการพิจารณาและอนุมัติจากคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท จำเลยก็ย่อมไม่มีสิทธิใด ๆ ในที่ดินพิพาทเช่นกัน และเป็นกรณีที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบหลักเกณฑ์ต่อไป ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความโดยกชั้นอ้าง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) สำหรับที่ดินพิพาทแปลงที่หนึ่งและแปลงที่สองได้ความว่ามีหลักฐานเป็นเพียงใบเสียภาษีบำรุงท้องที่ ภ.บ.ท. 5 ซึ่งไม่ใช่เอกสารแสดงสิทธิในที่ดินอย่างหนังสือรับรองการทำประโยชน์หรือโฉนดที่ดิน โดยตามสำเนาใบ ภ.บ.ท. 5 ลงวันที่ 15 มีนาคม 2525 แสดงถึงการเข้าทำประโยชน์ช่วงระยะเวลาหลังจาก ป.ที่ดิน ใช้บังคับแล้ว ต้องถือว่าที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินของรัฐตาม ป.ที่ดิน มาตรา 2 โจทก์กับ พ. และจำเลยจึงไม่มีสิทธิครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 9 ซึ่งต้องระวางโทษตามมาตรา 108 หรือ 108 ทวิ แห่ง ป.ที่ดิน แล้วแต่กรณี ทั้งที่ดินแปลงที่หนึ่งและแปลงที่สองยังเป็นป่าตามความหมายแห่ง พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4 (1) และ พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4 ซึ่งผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษตามมาตรา 54 วรรคหนึ่ง มาตรา 72 ตริ แห่ง พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ.2484

และมาตรา 14 มาตรา 31 แห่ง พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 ด้วย เมื่อการเข้ายึดถือครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่หนึ่งและแปลงที่สองเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ซึ่งเป็นความผิดอาญาต่อแผ่นดิน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทและจำเลยไม่มีสิทธิฟ้องแย้งอ้างสิทธิในที่ดินพิพาทเช่นกัน ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความโดยกชั้นอ้าง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์และขนย้ายสิ่งของและรถถอนสิ่งปลูกสร้างออกไปจากที่ดินมือเปล่าของโจทก์แปลงแรกเนื้อที่ประมาณ 10 ไร่ แปลงที่สองเนื้อที่ประมาณ 23 ไร่ แปลงที่สามเนื้อที่ประมาณ 2 งาน ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลบ้านกลาง อำเภอสว่างทอง จังหวัดพิษณุโลก และห้ามจำเลยพร้อมบริวารยุ่งเกี่ยวกับที่ดินของโจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้องและฟ้องแย้งขอให้พิพากษาว่าจำเลยเป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาททั้งสามแปลงและห้ามโจทก์พร้อมบริวารยุ่งเกี่ยวกับที่ดินพิพาททั้งสามแปลง โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินพิพาททั้งสามแปลงและให้ขนย้ายสิ่งของและรถถอนสิ่งปลูกสร้างออกไปจากที่ดินพิพาททั้งสามแปลง แปลงแรกเนื้อที่ประมาณ 11 ไร่ 54 ตารางวา แปลงที่สองเนื้อที่ประมาณ 22 ไร่ 1 งาน 81 ตารางวา แปลงที่สามเนื้อที่ประมาณ 3 งาน 44 ตารางวา และห้ามจำเลยพร้อมบริวารมายุ่งเกี่ยวกับที่ดินของโจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความ 30,000 บาท ยกฟ้องแย้งของจำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องแย้งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ โดยได้รับอนุญาตให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยเป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่ 3 เนื้อที่ประมาณ 3 งาน 44 ตารางวา ห้ามโจทก์และบริวารยุ่งเกี่ยวกับที่ดินพิพาทแปลงที่ 3 ยกฟ้องโจทก์ในส่วนที่ดินพิพาทแปลงที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องและฟ้องแย้งทั้งสองศาลให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า โจทก์เป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายพา มีบุตรด้วยกัน 4 คน คือนางเตียง ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ นายหนูเหียง นายคงเมือง และนางเข็มทอง นายคงเมืองและจำเลยอยู่กินฉันสามีภรรยา เมื่อปี 2527 มีบุตรด้วยกัน 2 คน คือนางกนิษฐา และนายอภิชาติ นายคงเมืองและจำเลยจดทะเบียนสมรสเมื่อปี 2536 นายพาลึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2553 ต่อมานายคงเมืองถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2557 เดิมโจทก์ครอบครองทำประโยชน์ที่ดินมือเปล่า 3 แปลง ตั้งอยู่ในท้องที่บ้านน้ำริน หมู่ที่ 3 ตำบลบ้านกลาง อำเภอสว่างทอง จังหวัดพิษณุโลก แปลงที่หนึ่งเนื้อที่ 55 ไร่ 40 ตารางวา แปลงที่สองเนื้อที่ 48 ไร่ 1 งาน 32 ตารางวา แปลงที่สามเนื้อที่ 4 ไร่ ที่ดินพิพาท ต่อมาจำเลยเข้าครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่หนึ่งเนื้อที่ประมาณ 11 ไร่ 54 ตารางวา ครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่สองเนื้อที่ 22 ไร่ 1 งาน 81 ตารางวา และครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่สามเนื้อที่ 3 งาน 44 ตารางวา ในที่ดินพิพาทแปลงที่สามมีบ้านเลขที่ 216/1 คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยมีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่สามเนื้อที่ 3 งาน 44 ตารางวา ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 วินิจฉัยหรือไม่ เห็นว่า เมื่อปี 2554 นายคงเมืองสามจำเลยไปยื่นคำขอเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทแปลงที่สามซึ่งอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินตามคำขอเข้า

ทำประโยชน์ในเขตปฏิรูป และได้ความจากนายณัฐพล นิตกรสำนักงานปฏิรูปที่ดินจังหวัด พิษณุโลก พยานจำเลยผู้สอบสวนสิทธิของนายคองเมืองว่า ต่อมาคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินจังหวัด พิจารณาสัทธิของนายคองเมืองแล้วแต่ยังไม่ออกเอกสารสิทธิ ส.ป.ก. 4 - 01 ให้เนื่องจากที่ดิน บางส่วนอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและมีการคัดค้านการครอบครองที่ดินของนายคองเมือง และ ข้อเท็จจริงปรากฏจากทางนำสืบของโจทก์และจำเลยว่า ที่ดินพิพาทแปลงที่สามอยู่ในเขตปฏิรูป ที่ดินเพื่อเกษตรกรรมที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมยังไม่ได้ออกเอกสารสิทธิ (ส.ป.ก. 4 - 01) ให้แก่ผู้ใด ซึ่งตามพระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2518 มาตรา 19 (7) บัญญัติให้คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในการ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการคัดเลือกเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร ซึ่งจะมีสิทธิ ได้รับที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ดังนั้น บุคคลหรือเกษตรกรที่จะเข้ามาอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อ เกษตรกรรมต้องได้รับการพิจารณาและอนุมัติจากคณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมก่อน ฉะนั้น แม้โจทก์ครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่สามมาก่อนจำเลยก็ตาม แต่เมื่อทางราชการประกาศ ให้ที่ดินพิพาทตั้งอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมแล้ว ที่ดินพิพาทรวมทั้งส่วนควบของที่ดิน พินาทย่อมตกเป็นของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมตามพระราชบัญญัติ การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2518 มาตรา 36 ทวิ ซึ่งคณะกรรมการ การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีอำนาจจัดให้บุคคลใดเข้าถือครองและทำประโยชน์ตาม หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการคัดเลือกที่คณะกรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมกำหนด เมื่อที่ดินพิพาทเป็นที่ดินของรัฐ และตามมาตรา 36 ทวิ ให้ ส.ป.ก. เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เพื่อใช้ใน การปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม เมื่อโจทก์มิใช่ผู้ที่มีสิทธิเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง เมื่อนายคองเมืองและจำเลยยังไม่ได้รับการพิจารณาและอนุมัติจากคณะ กรรมการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท จำเลยก็ย่อมไม่มีสิทธิใด ๆ ในที่ดินพิพาทเช่นกัน และเป็นกรณีที่สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมจะต้องดำเนินการ ให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบหลักเกณฑ์ต่อไป ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับ ความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความโดยกชั้นอ้างศาลฎีกาก็มีอำนาจยกชั้นวินิจฉัยได้ เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาว่า จำเลยเป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทแปลงที่ 3 เนื้อที่ประมาณ 3 งาน 44 ตารางวา ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยมีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท แปลงที่หนึ่งเนื้อที่ประมาณ 11 ไร่ 54 ตารางวา และที่ดินพิพาทแปลงที่สองเนื้อที่ 22 ไร่ 1 งาน 81 ตารางวา หรือไม่ เห็นว่า เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 2525 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ประกาศให้ป่าเขากระยางในท้องที่ตำบลป่าแดง อำเภอชาติตระการ ตำบลนครไทย ตำบลหนองกะ ท้าว ตำบลบ้านแยง อำเภอนครไทย และตำบลบ้านกลาง ตำบลแก่งโสภา อำเภอวังทอง จังหวัด พิษณุโลก เป็นป่าสงวนแห่งชาติ ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 977 (2525) โดยกฎกระทรวงและแผนที่ ท้ายกฎกระทรวงดังกล่าวประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2525 จึงต้องถือที่ ประชาชนทั่วไปได้ทราบว่าเป็นพื้นที่ตามกฎกระทรวงดังกล่าวเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติแล้ว คดี ได้ความจากนายณัฐพล นิตกรสำนักงานปฏิรูปที่ดินจังหวัดพิษณุโลกพยานจำเลยว่าที่ดินแปลง ที่สามมีบางส่วนอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติแสดงว่าท้องที่บ้านน้ำริน หมู่ที่ 3 ซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ดิน แปลงที่หนึ่งและแปลงที่สองนั้น เป็นพื้นที่คาบเกี่ยวกับเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติด้วย จึงไม่ปรากฏ ว่ามีการนำที่ดินแปลงที่หนึ่งและแปลงที่สองไปดำเนินการขออนุญาตออกเอกสารสิทธิในที่ดินหรือนำที่ดิน

นั้นไปปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมอย่างที่ดินแปลงที่สามซึ่งอยู่ในท้องที่เดียวกัน ทั้งโจทก์และจำเลย
ก็ไม่นำสืบให้ปรากฏชัดแจ้งว่าที่ดินแปลงที่หนึ่งและแปลงที่สองดังกล่าวมีได้อยู่ในเขต
ป่าสงวนแห่งชาติและเขตปฏิรูปที่ดิน ส่อแสดงถึงความไม่สุจริตของโจทก์และจำเลย สำหรับที่ดิน
พิพาทแปลงที่หนึ่งและแปลงที่สองดังกล่าวได้ความว่ามีหลักฐานเป็นเพียงใบเสียภาษีบำรุงท้องที่
ภ.บ.ท. 5 ซึ่งไม่ใช่เอกสารแสดงสิทธิในที่ดินอย่างหนังสือรับรองการทำประโยชน์หรือโฉนดที่ดิน
โดยตามสำเนาใบ ภ.บ.ท. 5 เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 4 ของโจทก์ลงวันที่ 15 มีนาคม 2525
แสดงถึงการเข้าทำประโยชน์ช่วงระยะเวลาหลังจากประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับแล้ว ต้องถือว่า
ที่ดินดังกล่าวเป็นที่ดินของรัฐตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 2 โจทก์กับนายพาและจำเลยจึงไม่
มีสิทธิครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 9 ซึ่งต้องระวางโทษตาม
มาตรา 108 หรือ 108 ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินแล้วแต่กรณี ทั้งที่ดินแปลงที่หนึ่งและแปลง
ที่สองยังเป็นป่าตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4 (1) และ
พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4 ซึ่งผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษตามมาตรา 54
วรรคหนึ่ง มาตรา 74 ตริ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 และมาตรา 14 มาตรา 31 แห่ง
พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 ด้วย เมื่อการเข้ายึดถือครอบครองที่ดินพิพาทแปลง
ที่หนึ่งและแปลงที่สองเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ซึ่งเป็นความผิดอาญาต่อแผ่นดิน โจทก์
จึงไม่มีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่ดินพิพาทและจำเลยไม่มีสิทธิฟ้องแย้งอ้างสิทธิในที่ดิน
พิพาทเช่นกัน ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่
มีคู่ความใดยกขึ้นอ้าง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 142 (5) ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาขับไล่จำเลยพร้อมบริวารออกจากที่ดินแปลง
ที่หนึ่งและแปลงที่สองและห้ามจำเลยยุ่งเกี่ยวกับที่ดินพิพาทแปลงที่หนึ่งและที่สองมานั้น ศาลฎีกา
ไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับที่ดินพิพาทแปลงที่หนึ่งและแปลงที่สอง
ด้วย ยกฟ้องแย้งของจำเลยสำหรับที่ดินพิพาทแปลงที่สาม ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งสำเนา
คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ให้สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมทราบ ค่าฤชาธรรมเนียม
ในส่วนฟ้องและฟ้องแย้งทั้งสามศาลให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

แก้ว เวศอุไร · โสภณ บางเย็น · บุญไทย อิศราประทีปรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3233/2563>